

Od autorky série

Upíří Deníky

L. J. Smith

ŘÍŠE TEMNOT

Tajemný anděl

FRAGMENT

Říše temnot Tajemný anděl

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

L. J. Smith
Říše temnot – Tajemný anděl – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ŘÍŠE TEMNOT...

LÁSKA NIKDY NEBYLA TAK
NEBEZPEČNÁ.

ŘÍŠE TEMNOT není žádné konkrétní místo. Trvale nás obklopuje. Tvorové z Říše temnot jsou krásní, smrtelně nebezpeční a pro lidi neodolatelní. Váš nejlepší přítel může být jedním z nich – jak zdrcující.

Zákon Říše temnot je naprosto jasný: lidé se nikdy nesmějí dozvědět, že Říše temnot existuje. A její příslušníci se nesmějí zamilovat do člověka. Porušení zákona má strašlivé důsledky.

Toto jsou příběhy o tom, co se stane, když někdo poruší pravidla.

ŘÍŠE TEMNOT

Tajemný anděl

L. J. Smith

 FRAGMENT

1. KAPITOLA

Gillian Lennoxová nechtěla toho dne umřít. I když měla zlost. Naštvalo ji, že nestihla odvoz ze školy domů, byla jí zima, a navíc do Vánoc zbývaly jen dva týdny a ona byla velmi, velmi osamělá.

Kráčela po opuštěné silnici, která vedla do kopce a z kopce a pořád se různě kroutila. Ostatně jako každá jiná venkovská silnice v Jižní Pensylvánii. Z cesty vztekale odkopávala sněhové koule.

Dneska byl mizerný den. Obloha se zatáhla a sníh byl špinavý. A Amy Nowicková, která měla počkat, až Gillian uklidí výtvarnou pracovnu, už odjela se svým novým přítelem.

Musel to být nějaký omyl. Oběma bylo před týdnem šestnáct a ještě nikdy od nikdo nedostaly pusy. Přesto na Amy nežárlila.

Ze všeho nejvíc si Gillian přála, aby už byla doma. Vtom uslyšela pláč.

Zastavila a rozhlédla se. Mohlo to být malé dítě. Nebo taky kočka. Připadalo jí, že to přichází z lesa.

V první chvíli ji napadla Paula Belizerová. Ale to bylo směšné. Je to víc než rok, co se někde na konci téhle silnice ztratilo malé děvčátko.

Znovu se ozval pláč. Slabý a z velké dálky, jako kdyby vycházel z hlubin lesa. Tentokrát to připomínalo člověka.

„Haló? Hej, je tam někdo?“

Žádná odpověď. Gillian se zadívala do hustého porostu dubů a snažila se proniknout zrakem mezi sukovité holé stromy. Vypadaly nehostinně. Strašidelně.

Pak prozkoumala silnici v obou směrech. Nikdo. Ani ji to nepřekvapilo. Nikdy tu nejezdilo moc aut.

Sama tam *nepůjdu*, pomyslela si. Rozhodně nebyla typ, který by prohlásil: „Ach, to je ale nádherný den, půjdu se proběhnout do lesa.“

Ale copak tu byl ještě někdo jiný? Co jiného měla dělat? Někdo se dostal do nesnází.

Prostrčila levou paži popruhem batohu a hodila si ho na záda. Teď měla obě ruce volné. Opatrně přelezla zasněžený okraj silnice, který se svažoval k lesu.

„Haló?“ Cítila se hloupě. Nedostala žádnou odpověď. „Hej! Haló!“

Někde před ní se pořád ozýval slabý pláč.

Gillian začala pomalu sestupovat z kopce. Nevážila

moc, ale sněhová krusta byla tenká, a tak se při každém kroku zabořila až po kotníky.

Skvělý, mám na sobě tenisky. Cítila, jak ji začínají zábst nohy.

Dorazila do lesa, kde sníh nebyl tak hluboký. Pod stromy byl bílý a neporušený. Vyvolal v ní pocit podivné osamělosti. Jako kdyby se ocitla v pustině.

A byl tu takový *klid*. Čím dál Gillian šla, tím větší bylo ticho. Aby slyšela pláč, musela se zastavit a zadržet dech.

Někde vlevo, pomyslela si. Pokračuj v chůzi. Není tu nic, čeho by ses musela bát!

Ale nemohla se přinutit znovu zavolat.

Na tomhle místě bylo něco *divného*...

Pokračovala hlouběji a hlouběji do lesa. Silnice teď byla daleko za ní. Cestu jí překřížily stopy, které ve sněhu zanechala liška a ptáci, ale po člověku nebylo ani vidu.

Pláč se teď ozýval hlasitěji. A přímo před ní. Slyšela ho naprosto jasně.

Dobrá, musíš vylézt na tuhle hromadu. Jo, ty to *zvládneš*. Nevadí, že tě zebou nohy.

Pachtila se zvlněným terénem a snažila se uklidnit.

Možná bych o tom mohla napsat článek do časopisu *Viking*. Všichni mě budou obdivovat... Počkat. Někoho zachránit je hodné obdivu, nebo ne? Je něčí záchrana *hodná* obdivu?

Tohle byla důležitá otázka, protože pak by Gillian měla dvě možnosti: za prvé David Blackburn, za druhé pozvánky za večírky, na které se zvou jen populární děvka. A obě možnosti byly v mnoha ohledech skvělé.

Kdyby tak byla populární, kdyby si víc věřila, pak by přišlo i všechno ostatní. Všechno by bylo mnohem snadnější, kdyby se stala známou osobností. Kdyby cítila, že ji ostatní milují a respektují, mohla by udělat něco pro svět, mohla by být úspěšná. Kdyby nebyla plachá, malá a nevyvinutá...

Vyškrabala se na hromadu a chytila se větve, aby udržela rovnováhu. Pevně se zapřela, zhluboka se nadechla a rozhlédla se.

Nic neviděla. Ztichlý les se svažoval k potoku.

A taky nic neslyšela. Pláč ustal.

Ach, tohle *ne!*

Celou její bytost zachvátil pocit zklamání, které zahrnovalo strach. „Hej, hey, jsi tu někde? Slyšíš mě? Jdu ti na pomoc!“ vykřikla.

Ticho. A pak nepatrné šumění.

Přímo před ní.

Ach, proboha, pomyslela si Gillian. *Potok.*

Dítě je v potoce, něčeho se drží a rychle mu ubývají síly...

Gillian přelezla na druhou stranu hromady. Nohy jí podkluzovaly a mokrý sníh se na ni lepil jako cukrová poleva.

S divoce tlukoucím srdcem a bez dechu se zastavila na břehu potoka. Pod sebou uviděla křehké ledové převisy, které vyčnívaly z vody jako okvětní plátky. Vodní tříšť, která zmrzla na stéblech trávy, připomínala diamanty.

Ale neviděla tu živou duši. Gillian zoufale zkoumala vodní hladinu.

„Jsi tu někde? Slyšíš mě?“

Nic. Jen kameny ve vodě. Větve zachycené o kameny. Šumění tekoucí vody.

„Kde jsi?“

Žádný pláč už neslyšela. Voda dělala velký rámus.

Možná to dítě spadlo pod hladinu.

Gillian se naklonila, aby našla mokrou hlavu nebo obrys těla pod vodou. Zkusila se naklonit ještě trochu víc.

Pak udělala chybu. Nepatrně posunula těžiště. A pod nohama měla led. Zamávala pažemi jako větrný mlýn, ale nepodařilo se jí získat ztracenou rovnováhu...

Padala. Kolem nebylo nic, čeho by se mohla zachytit. Byla tak překvapená, že se nestačila bát.

Dopadla do ledové vody a dostala šok.

2. KAPITOLA

Všude kolem byla mrazivá smrt. Hlavu měla pod vodou, která se přes ni valila. Nic neviděla, nemohla dýchat, a byla naprosto dezorientovaná.

Pak se dostala nad vodu. Automaticky se zhluboka nadechla.

Mlátila kolem sebe rukama, ale ty byly zamotané do batohu. V těchto místech byl potok široký a proud velmi silný. Smýkal jí sem a tam a každou chvíli si nabrala plnou pusou vody. Zoufale se snažila získat dost vzduchu pro další nadechnutí.

Všechno bylo hrozně studené. Chlad přecházel v bolest.

Já umřu.

Její rozum si to uvědomil se strašlivou jistotou, ale tělo se bránilo. Bojovalo, jako kdyby mělo ještě jeden vlastní mozek. Vyprostilo se z popruhů batohu, takže ji lyžařská bunda nadnášela a pomáhala jí držet hlavu nad vodou. Gillian kopala nohama a snažila se postavit na dno.

Nepomohlo to. Potok byl uprostřed hluboký jen půl

druhého metru, ale i tak byla hladina dva centimetry nad Gillianinou hlavou. Byla moc malá, moc slabá a nebylo v její moci ovlivnit směr, kterým ji táhl proud. A taky ji děsivě rychle oslabovala zima. S každou vteřinou byly její šance na přežití menší.

Připadalo jí, že potok je nějaká příšera, která ji nenávidí a nehodlá ji nikdy pustit. Hodil ji na skálu, ale smetl ji dřív, než se stačila zachytit chladných hladkých kamenů. Za pár minut bude příliš slabá a neudrží hlavu nad vodou.

Musím se něčeho chytit.

Tohle říkalo její tělo. Byla to její jediná šance.

Tamhle. Přímo před sebou, u levého břehu, zahlédla mělčinu, ze které vyčuhovaly tři kořeny. Musí se k nim dostat. *Kop. Kop.*

Uhodila se a málem je minula. Ale nějakým způsobem se jich zachytila. Kořeny byly silnější než její paže. Obrovské propletence jí připomínaly slizké ledové hady.

Gillian strčila ruku do přírodní smyčky, kterou tvořily kořeny, a přitáhla se. Ach ano, už mohla dýchat. Ale tělo měla pořád v potoce a voda ji táhla pryč.

Musela se dostat ven, ale nešlo to. Stěží našla sílu k tomu, aby se udržela. A zesláblé, znečitlivělé svaly nikdy nepřinutí k tomu, aby ji vytáhly na břeh.

V té chvíli ji přemohla nenávist. Ne k potoku, ale k sobě. Měla vztek na to, že je malá, slabá a nevyvinutá, a to

ji zabije. Ona umře. Celé se to dělo *právě teď* a bylo to skutečné.

Vlastně si nikdy nevzpomněla, co se přihodilo pak. Začala ztrácet vědomí. Zůstala jen zloba a spalující potřeba dostat se nahoru. Kopala a hrabala nohama a nejasně si uvědomovala, že každý náraz do kamene a kořenů bude bolet. Ale soustředila se jen na zoufalství, které centimetr po centimetru táhlo její zmrzlé, promáčené tělo z potoka.

Najednou byla venku. Ležela na kořenech a sněhu. Vědomí měla zastřené, s otevřenou pusou lapala po dechu, ale byla živá.

Ležela tam dlouho, nestarala se o chlad, a celé tělo se naplnilo úlevou.

Zvládla jsem to! Už budu v pořádku.

Jak moc se mýlila, pochopila teprve ve chvíli, kdy se pokusila vstát.

Chtěla se postavit, ale nohy se pod ní podlomily. Její svaly byly jako z rosolu.

A mrzlo. Byla vyčerpaná, skoro zmrzlá, a promáčené oblečení jí připadalo těžké jako středověké brnění. V potoce ztratila rukavice. Ztratila i čepici. Připadalo jí, že s každým nadechnutím je větší zima. Najednou se prudce roztrásla.

Najdi silnici... musím se dostat na silnici. Ale kterým směrem je?

Přistála někde dole po proudu, ale kde? Jak daleko je silnice teď?

To je jedno, prostě půjdu pryč od potoka, rozhodla se pozvolna Gillian. Myšlení bylo hrozně obtížné.

Připadala si ztuhlá a neohrabaná, a třes jí znesnadňoval přelézání padlých stromů a větví. Nemohla sevřít červené nateklé prsty, aby se chytila.

Je mi taková zima. Proč se nepřestanu třást?

Nejasně si uvědomila, že je to vážné. Jestli se *co nejdřív* nedostane k silnici, nepřežije. Ale bylo čím dál obtížnější vyvolat v sobě pocit strachu. Přepadla ji podivná apatie. Zkroucené stromy v lese vypadaly jako z pohádky.

Klopýtala... vrávorala. Netušila, kam jde. Pořád přímo vpřed. Viděla jen další tmavý kámen, který vyčníval ze sněhu, další spadlou větev, kterou musela přelézt nebo obejít.

Najednou ležela obličejem k zemi. Upadla. Připadalo jí, že bude muset vynaložit obrovské úsilí, aby znovu vstala.

To ty šaty... jsou tak těžké. Měla by je sundat.

Zase si matně uvědomovala, že to není správné. Nebyla schopná přemýšlet a podchlazení ji oslabilo. Ale jedna její část věděla, že všechno jde mimo ní. Necitlivými prsty se snažila rozepnout lyžařskou bundu.

Dobrá, je dole. Teď se mi půjde lépe...

Ale nebyla to pravda. V jednom kuse padala. Pořád

vrávorala, padala, vstávala. A pokaždé to bylo o něco těžší.

Manšestráky jí na nohách připadaly jako kusy ledu. Rozmrzele se na ně podívala a zjistila, že je na nich nalepený sníh.

Má je taky sundat?

Nemohla si vzpomenout, jak se rozepíná zip. Vůbec nebyla schopná přemýšlet. Silné chvění chvílemi přestávalo a ty pauzy byly čím dál tím delší.

Předpokládám, že to je dobře. Nemůže mi být taková zima...

Potřebuji si trochu odpočinout.

Gillian se posadila do sněhu, a její podvědomí marně protestovalo.

Ocitla se na malé mýtině, která vypadala opuštěně. Na bílém sněhovém koberci neviděla jedinou stopu, dokonce ani od myší. Převísle větve utvořily nad její hlavou sněhový baldachýn.

Bylo to velmi poklidné místo na umírání.

Gillian se přestala třást.

To znamenalo, že je konec. Její tělo se už nemohlo zahřát a vzdalo svůj boj. Místo toho se připravilo k zimnímu spánku. Vypnulo, zredukovalo dýchání i srdeční činnost, a šetřilo s tou trochou tepla, které zbylo. Snažilo se přežít, dokud nepřijde pomoc.

Akorát že žádná pomoc nepřijde.

Nikdo nevěděl, kde je. Bude trvat několik hodin, než její otec přijde domů a její matka se probudí. Ani pak je nevydělší, že Gillian není doma. Budou se domnívat, že je u Amy. Ve chvíli, kdy někoho napadne, že by ji měli hledat, bude moc pozdě.

Kdesi hluboko v mysli to Gillian věděla, ale bylo jí to jedno. Dosáhla až na samou hranici fyzických sil. Teď už by pro svou záchranu nemohla podniknout nic, ani kdyby byla schopná vymyslet nějaký plán.

Ruce už neměla červené, ale modrobílé. Svaly jí začínaly tuhnout.

Aspoň už necítila zimu. Zbyl jen obrovský pocit úlevy, že se nemusí hýbat. Byla tak unavená...

Její tělo začalo umírat.

Mysl jí zahalil bílý opar. Neměla ponětí o čase. Její metabolismus se zpomaloval a brzy se zastaví úplně. Měnila se v ledového tvora, který se ve zmrzlé pustině nelišil od pařezů nebo kamenů.

Jsem v průšvihů... někdo... prosím, někdo...

Maminko...

Poslední, co ji napadlo, bylo, že to vypadá, jako když usíná.

A pak najednou zmizela ztuhlost i neklid. Cítila se lehká a klidná a volná – a vznášela se kousek od baldachýnu z větví obalených sněhem.

Je báječné, že jí je zase teplo! Opravdové teplo, jako